

Dictamen en relació amb la consulta d'un centre sanitari sobre la cessió de dades d'un pacient a l'Agència tributària (AEAT) en el marc d'un procediment d'inspecció

Es presenta davant l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades un escrit d'un centre sanitari (en endavant, l'Hospital), en què es demana informe a aquesta Autoritat sobre la comunicació de dades d'un pacient a requeriment de l'Agència tributària (AEAT), en el marc d'un procediment d'inspecció.

En concret, la consulta formula diverses qüestions respecte la naturalesa de les dades personals que sol·licita l'AEAT, i respecte la possibilitat de cessió de les dades sol·licitades.

Analitzada la petició, que no s'acompanya de més informació, vista la normativa vigent aplicable, i l'informe de l'Assessoria Jurídica, es dictamina el següent.

Fonaments Jurídics

I

(...)

II

Segons la consulta, l'Hospital hauria rebut una petició de l'Agència Tributària (AEAT), *"en el marc d'un procediment d'inspecció on entre d'altra informació es sol·licitava la següent informació d'un pacient concret: Dates de visites mèdiques, consultes, citacions o proves mèdiques realitzades, així com períodes d'hospitalització."*

La consulta afegeix que en el requeriment d'informació, que no s'adjunta a l'escrit en què es formula la consulta, l'AEAT no aportava cap justificació del motiu pel que la informació seria necessària, ni la base legal que permetia la cessió de dades més enllà de citar, segons la consulta, la potestat sancionadora regulada a la Llei 58/2003, General Tributària.

La consulta explica que, segons l'Hospital la justificació proporcionada per l'AEAT seria insuficient pel tipus d'informació sol·licitada, per la qual cosa hauria sol·licitat a l'AEAT la concreció del motiu de la petició i de les obligacions tributàries que justificarien la cessió de la informació. Segons, la consulta, l'Hospital no ha rebut més informació que permeti validar la viabilitat de la cessió de dades *"per considerar l'AEAT que aquesta informació addicional és de caire confidencial"*.

Amb tot això, l'Hospital formula les següents preguntes:

"- En primer lloc, i en quant a la natura de les dades demanades per l'AEAT (dates relatives a visites, citacions, períodes d'ingrés...) entenem que són dades de salut, i per tant categories especials de dades? I en cas de no facilitar el motiu de la visita o citació, hem d'entendre que continuen sent categories especials de dades?"

- En segon lloc, i partint que les dades indicades en la qüestió anterior són categories especials de dades, front una petició d'informació de l'AEAT, formulada en base a la seva potestat sancionadora prevista a la Llei General Tributària, sense aportar cap argumentació addicional, és correcte que l'Hospital sol·liciti que es concreti el motiu pel qual es demana la informació, incloent la relativa a l'obligació tributària que afecta al subjecte del que es demana informació?

- Si la informació que ens demana l'AEAT, no inclou dades de salut, ni altres categories especials de dades, entenem que també ens han de justificar el motiu i la base legal en el que s'emmarca la petició?

- Finalment, i en cas que no sigui necessari que l'AEAT aportï cap més justificació addicional a la pròpia Llei general tributària a efectes que l'Hospital li cedeixi la informació sol·licitada, entenem que la informació que hem d'enviar inclou sols les dates de la visita o ingrés, sense dir el motiu o servei en el que es va visitar el pacient, o també s'ha d'aportar aquesta informació?."

Situada la consulta en aquests termes, cal partir de la base que, segons l'article 4.1) del Reglament (UE) 2016/679, de 27 d'abril, general de protecció de dades (RGPD), són dades de caràcter personal "toda información sobre una persona física identificada o identificable («el interesado»); se considerará persona física identificable toda persona cuya identidad pueda determinarse, directa o indirectamente, en particular mediante un identificador, como por ejemplo un nombre, un número de identificación, datos de localización, un identificador en línea o uno o varios elementos propios de la identidad física, fisiológica, genética, psíquica, económica, cultural o social de dicha persona;".

Segons l'article 4.15 de l'RGPD, són dades relatives a la salut: "datos personales relativos a la salud física o mental de una persona física, incluida la prestación de servicios de atención sanitaria, que revelen información sobre su estado de salud".

En relació amb el concepte d'informació personal relativa a la salut, segons el Considerant 35 del RGPD:

"Entre los datos personales relativos a la salud se deben incluir todos los datos relativos al estado de salud del interesado que dan información sobre su estado de salud física o mental pasado, presente o futuro. Se incluye la información sobre la persona física recogida con ocasión de su inscripción a efectos de asistencia sanitaria, o con ocasión de la prestación de tal asistencia, de conformidad con la Directiva 2011/24/UE del Parlamento Europeo y del Consejo (1); todo número, símbolo o dato asignado a una persona física que la identifique de manera unívoca a efectos sanitarios; (...)."

El tractament de dades (art. 4.2 RGPD) de les persones físiques que reben assistència en centres sanitaris es troba sotmès als principis i garanties de la normativa de protecció de dades personals (RGPD, i la Llei orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals (LOPDGDD)).

La informació relativa al fet que un pacient ha estat atès en un determinat centre sanitari, la data d'alta hospitalària o mèdica del pacient, la informació sobre la malaltia o l'afecció que pateix i la gravetat d'aquesta malaltia, en definitiva, qualsevol informació sobre la prestació sanitària a un determinat pacient d'un centre hospitalari, és informació de salut del pacient (art. 4.15 RGPD).

Per tant, tractar i, en concret, comunicar informació sobre l'atenció mèdica que rep un pacient al centre sanitari a d'altres persones, en aquest cas, a l'Administració tributària,

suposa facilitar informació relacionada amb la salut i amb el tractament assistencial que rep l'afectat o interessat (art. 4.1 RGPD), que pot constar a la seva història clínica (HC), el contingut de la qual es troba regulat a la normativa sectorial (article 10.1 Llei 21/2000, de 29 de desembre, sobre els drets d'informació concernent la salut i l'autonomia del pacient, i la documentació clínica; article 15.2 Llei 41/2002, de 14 de novembre, bàsica reguladora de l'autonomia del pacient i de drets i obligacions en matèria d'informació i documentació clínica).

L'Hospital pregunta si *“en cas de no facilitar el motiu de la visita o citació, hem d'entendre que continuen sent categories especials de dades”*.

Cal precisar que la HC d'un pacient inclou, d'una banda, dades d'identificació del malalt i de l'assistència rebuda (art. 10.1.a) Llei 21/2000), dades clínicoassistencials referides pròpiament a la patologia o malaltia del pacient, antecedents familiars, al curs clínic, en definitiva, a l'estat de salut d'aquest pacient (art. 10.1.b) Llei 21/2000), i dades socials (art. 10.1.c) Llei 21/2000).

La informació continguda a la HC en els termes previstos a la normativa és en conjunt informació sobre la salut del pacient, protegida per la normativa (art. 9 RGPD i legislació d'autonomia del pacient), i no únicament aquella informació mèdica que dona major grau de detall sobre la malaltia o tractament que segueix el pacient.

Així, per exemple, la data de l'assistència rebuda o, si escau, la data en què s'ha produït l'ingrés hospitalari d'un pacient, és informació de la HC del pacient i com a tal és mereixedora de protecció, encara que no s'especifiqui la malaltia o patologia concreta del pacient.

Com ha fet avinent aquesta Autoritat en el Dictamen CNS 37/2018, de la dada referent a l'habitació on es troba ingressat un pacient (art. 10.1.a) Llei 21/2000) s'infereix, d'entrada, el fet que aquesta persona es troba ingressada en un centre hospitalari i que pateix alguna malaltia o un problema de salut, per bé que aquest no es concreti. Inclús, en funció del centre mèdic de què es tracti, de la simple constància de l'ingrés es podria deduir la malaltia que afecta al pacient ingressat.

Cal entendre, doncs, que comunicar informació de la HC d'un pacient (com ara la data d'una visita mèdica o el centre mèdic en què ha estat atès), suposa comunicar dades de salut, tot i que no s'especifiqui amb detall la malaltia que pateix, o el motiu concret pel qual ha estat atès.

Per tot l'exposat, pel que fa a la **primera pregunta** formulada, cap dubte hi pot haver que les dades que l'Administració tributària sol·licita a l'Hospital sobre un pacient concret (dates de visites mèdiques, consultes, citacions o proves mèdiques realitzades, així com períodes d'hospitalització), són dades de salut d'aquest pacient (art. 4.15 RGPD), encara que no es faciliti el motiu de la visita o citació, i com a tals es troben sotmeses al règim de protecció previst a l'article 9 de l'RGPD.

III

Dit això, l'Hospital formula la **segona pregunta**, en concret, si *“front una petició d'informació de l'AEAT, formulada en base a la seva potestat sancionadora prevista a la Llei General Tributària, sense aportar cap argumentació addicional, és correcte que l'Hospital sol·liciti que es concreti el motiu pel qual es demana la informació, incloent la relativa a l'obligació tributària que afecta al subjecte del que es demana informació?”*

Segons disposa l'article 6.1 de l'RGPD:

“1. El tratamiento solo será lícito si se cumple al menos una de las siguientes condiciones:

(...)

c) el tratamiento es necesario para el cumplimiento de una obligación legal aplicable al responsable del tratamiento;

(...).”

L'article 6.3 de l'RGPD afegeix el següent:

“3. La base del tratamiento indicado en el apartado 1, letras c) y e), deberá ser establecida por:

a) el Derecho de la Unión, o

b) el Derecho de los Estados miembros que se aplique al responsable del tratamiento.

(...).”

A manca d'altres bases jurídiques que habilitin la comunicació (com pot ser el consentiment de l'afectat, ex. art. 6.1.a) RGPD, que per la informació de què es disposa no concorre en aquest cas), pot ser lícita la comunicació de dades d'una persona física, en base a una obligació legal que s'imposa al responsable del tractament (art. 6.1.c) RGPD), com podria ser el compliment d'una obligació prevista en la legislació tributària.

Atendre el requeriment de l'Administració tributària comportaria la comunicació de dades de salut i, per tant, cal tenir en compte que l'article 9 de l'RGPD regula la prohibició general del tractament de dades personals de diverses categories, entre d'altres, de les dades relatives a la salut (apartat 1). L'apartat 2 del mateix article disposa que aquesta prohibició general no serà d'aplicació quan concorri una de les circumstàncies que s'hi recullen, entre les quals interessa destacar:

“ (...)

*g) el tratamiento es necesario por razones de un **interés público esencial**, sobre la base del Derecho de la Unión o de los Estados miembros, que debe ser proporcional al objetivo perseguido, respetar en lo esencial el derecho a la protección de datos y establecer medidas adecuadas y específicas para proteger los intereses y derechos fundamentales del interesado;*

(...).”

A això cal afegir que, segons disposa l'article 9.2 de l'LOPDGDD:

“2. Los tratamientos de datos contemplados en las letras g), h) e i) del artículo 9.2 del Reglamento (UE) 2016/679 fundados en el Derecho español deberán estar amparados en una norma con rango de ley, que podrá establecer requisitos adicionales relativos a su seguridad y confidencialidad.

(...).”

Atès l'especial tractament de les categories de dades de l'article 9 de l'RGPD, caldria entendre que la concurrència de qualsevol “interès públic” (en els termes que, per exemple, es preveuen en l'article 6.1.e) RGPD), no podria habilitar el tractament de

dades de categories especials. L'interès públic (a falta d'altres habilitacions previstes a l'article 9.2 de l'RGPD, que no sembla que concorrin en el cas que ens ocupa), haurà de ser "essencial", per poder fonamentar la restricció d'un dret fonamental. Així ho ha posat de manifest la STC 76/2019, de 22 de maig, que anul·la l'apartat 1 de l'article 58 bis de l'LOPDGDD, en relació amb l'habilitació del tractament per via de l'article 9.2.g) RGPD que, insistim, sembla que és l'únic supòsit de l'article 9.2 de l'RGPD que podria concórrer en el cas examinat.

Així, als efectes que interessin, convé tenir en compte que l'ordenament jurídic estableix l'obligació dels ciutadans a contribuir al sosteniment de les despeses públiques, d'acord amb la seva capacitat econòmica a través del sistema tributari (art. 31.1 CE i arts. 1 i ss. LGT). La normativa preveu que l'Administració tributària, en concret, l'AEAT, té competències en relació amb l'aplicació dels tributs, l'exercici de la potestat sancionadora i la funció revisora en via administrativa (art. 5 LGT).

Segons el FJ 9 de la STC 292/2000, que examina el contingut essencial i els límits del dret fonamental a la protecció de dades personals (art. 18.4 CE):

"En cuanto a los límites de este derecho fundamental no estará de más recordar que la Constitución menciona en el art. 105 b) que la ley regulará el acceso a los archivos y registros administrativos «salvo en lo que afecte a la seguridad y defensa del Estado, la averiguación de los delitos y la intimidad de las personas» (en relación con el art. 8.1 y 18.1 y 4 CE), y en numerosas ocasiones este Tribunal ha dicho que la persecución y castigo del delito constituye, asimismo, un bien digno de protección constitucional, a través del cual se defienden otros como la paz social y la seguridad ciudadana. Bienes igualmente reconocidos en los arts. 10.1 y 104.1 CE (por citar las más recientes, SSTC 166/1999, de 27 de septiembre, F. 2, y 127/2000, de 16 de mayo, F. 3 a); ATC 155/1999, de 14 de junio). Y las SSTC 110/1984 y 143/1994 consideraron que la distribución equitativa del sostenimiento del gasto público y las actividades de control en materia tributaria (art. 31 CE) como bienes y finalidades constitucionales legítimas capaces de restringir los derechos del art. 18.1 y 4 CE."

Així, la CE explicita l'obligació dels ciutadans de contribuir al compliment d'una "finalitat constitucional legítima" que, com explicita el TC a la sentència citada, pot fonamentar la limitació o restricció del dret a la protecció de dades personals.

En relació amb el compliment d'aquesta finalitat constitucional, la STC 110/1984 (FJ 3), afirma el següent:

"(...) ¿en qué medida la Administración puede exigir los datos relativos a la situación económica de un contribuyente? No hay duda de que en principio puede hacerlo. La simple existencia del sistema tributario y de la actividad inspectora y comprobatoria que requiere su efectividad lo demuestra. Es claro también que este derecho tiene un firme apoyo constitucional en el art. 31.1 de la norma fundamental, (...).

(...).

De ahí también la imposición del deber jurídico de colaborar con la Administración en este aspecto fundamental del bien público, (...).

Aquesta mateixa STC 110/1984 (FJ 8), en relació amb el dret fonamental a la intimitat i l'aplicació de la Llei orgànica 1/1982, recorda que:

"(...) no se considerarán con carácter general intromisiones ilegítimas las actuaciones autorizadas o acordadas por la autoridad competente de acuerdo con la Ley (art. 8.1).

Entiéndase que la ley sólo puede autorizar esas intromisiones por «imperativos de interés público», (...).”

En qualsevol cas, convé recordar que el marc normatiu (CE i Convenció europea de Drets Humans (CEDH)), admeten la restricció, la limitació o la ingerència en els drets fonamentals (entre d'altres, el dret a la intimitat i a la protecció de dades personals, ex. art. 18, apartats 1 i 4 CE), únicament quan aquesta mesura estigui prevista per la llei i constitueixi una mesura necessària en una societat democràtica per a la consecució de finalitats legítimes o la protecció de determinats valors, drets o interessos d'altri (“test dels límits”, segons la jurisprudència del TEDH).

Encara en relació amb l'abast del deure de col·laboració de l'article 31.1 CE, la STC 76/1990 estableix el següent (FJ 3):

*“Esta recepción constitucional del deber de contribuir al sostenimiento de los gastos públicos según la capacidad económica de cada contribuyente configura un mandato que vincula tanto a los poderes públicos como a los ciudadanos e incide en la naturaleza misma de la relación tributaria. Para los ciudadanos este deber constitucional implica, más allá del genérico sometimiento a la Constitución y al resto del ordenamiento jurídico que el art. 9.1 de la norma fundamental impone, una situación de sujeción y de colaboración con la Administración tributaria en orden al **sostenimiento de los gastos públicos cuyo indiscutible y esencial interés público justifica la imposición de limitaciones legales al ejercicio de los derechos individuales**. Para los poderes públicos este deber constitucional comporta también exigencias y potestades específicas en orden a la efectividad de su cumplimiento por los contribuyentes. (...).”*

En definitiva, tot això porta a considerar que l'article 9.2.g) RGPD podria habilitar el tractament de dades, incloses dades de categories especials, que resulti necessari i proporcional per a donar compliment al mandat constitucional de l'article 31.1 CE el qual, com ha quedat exposat, la doctrina constitucional considera “essencial”.

Per tot l'exposat, vist el marc normatiu estudiat i tenint en compte la jurisprudència citada, no podem descartar que determinades dades de salut hagin de ser objecte de comunicació a l'Administració tributària, sempre que això es pugui justificar en base a les circumstàncies del cas i a les corresponents previsions normatives, i sigui necessari per raons d'un interès públic essencial, com podria ser, si escau, el compliment de les obligacions tributàries de determinades persones (ex. art. 31 CE), i sempre que es doni compliment a les exigències de l'article 9.2.g) RGPD.

IV

Com ha fet avinent aquesta Autoritat en els Dictàmens CNS 55/2018, CNS 2/2018, 21/2018, CNS 50/2017, CNS 47/2013, entre d'altres, que es poden consultar al web www.apd.cat, la legislació tributària imposa un deure general de col·laboració amb l'Administració tributària, als efectes, amb l'abast, i per als objectius previstos en aquesta legislació, concretament, en la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària (en endavant, LGT).

Segons l'article 93 de l'LGT:

*“1. Las personas físicas o jurídicas, públicas o privadas, así como las entidades mencionadas en el apartado 4 del artículo 35 de esta Ley, estarán obligadas a proporcionar a la Administración tributaria **toda clase de datos**, informes, antecedentes y justificantes con **trascendencia tributaria** relacionados con el*

cumplimiento de sus propias obligaciones tributarias o deducidos de sus relaciones económicas, profesionales o financieras con otras personas.

En particular: (...).

*2. Las obligaciones a las que se refiere el apartado anterior deberán cumplirse con carácter general en la forma y plazos que reglamentariamente se determinen, o **mediante requerimiento individualizado** de la Administración tributaria que podrá efectuarse en cualquier momento posterior a la realización de las operaciones relacionadas con los datos o antecedentes requeridos.*

(...).”

Aquest deure general d'informació i de col·laboració amb l'Administració tributària, pot comportar que un responsable (art. 4.7 RGPD) del tractament de dades personals, com podria ser un centre sanitari, hagi de facilitar determinada informació personal, inclús, si escau, determinades dades d'un determinat pacient que ha estat atès al centre.

Ara bé, dit això, cal insistir en l'especial protecció que l'ordenament estableix respecte les dades de salut (RGPD i legislació d'autonomia del pacient), en concret, respecte els accessos que es poden produir a les dades de la HC. Així, cal tenir en compte que l'article 5.1 de la Llei 21/2000, disposa que *“tota persona té dret a que es respecti la confidencialitat de les dades que fan referència a la seva salut. Igualment, té dret que ningú que no hi estigui autoritzat hi pugui accedir si no és emparant-se en la legislació vigent”* (art. 5.1). En el mateix sentit, l'article 7 de la Llei 41/2002.

En aquest context cal tenir en compte que el mateix marc normatiu tributari (art. 93.1 LGT) circumscriu l'obligació general a aquelles dades i informacions que puguin tenir *“transcendència tributària.”*

Com ha posat de manifest aquesta Autoritat en diversos Dictàmens, té transcendència tributària, d'acord amb l'anàlisi jurisprudencial d'aquest concepte jurídic indeterminat, aquella informació requerida per la hisenda el coneixement de la qual li resulti necessari per esbrinar si els subjectes passius estan o no al corrent de les seves obligacions tributàries, així com també aquella informació que la hisenda consideri que pot servir o tenir eficàcia en l'aplicació dels tributs, és a dir, no només la necessària per establir la relació tributària, sinó qualsevol informació que porti a l'aplicació efectiva dels tributs. En definitiva, les sol·licituds d'informació, per tenir transcendència tributària, han de referir-se al compliment d'obligacions tributàries pròpies o de terceres persones (obligats tributaris).

Així, segons la STS de 15 de desembre de 2014 (FJ cinquè): *“(...) el deber de colaboración con la Administración tributaria se impone sin más límite que la transcendencia tributaria de la información solicitada [...] La transcendencia tributaria ha sido definida por esta Sala en sus sentencias de 21 de junio de 2012 (RJ 2012, 7488) (rec. de cas. 236/2010) y de 3 de noviembre de 2011 (RJ 2012, 1842) (rec. de cas. 2117/2009) que se remiten a la anterior de 12 de noviembre de 2003 (rec. de cas. 1320/2002) señalando que es <<la cualidad de aquellos hechos o actos que pueden ser útiles a la Administración para averiguar si ciertas personas cumplen o no con la obligación establecida en el artículo 31 de la Constitución de contribuir al sostenimiento de los gastos públicos de acuerdo con su capacidad económica, y poder, en caso contrario, actuar en consecuencia. Y esta utilidad puede ser directa (cuando la información solicitada se refiere a hechos imposables, o sea, a actividades, titularidades, actos o hechos a los que la ley anuda el gravamen) o indirecta (cuando la información solicitada se refiere solo a datos colaterales, que pueden servir de indicio a la Administración para buscar después hechos imposables presuntamente no declarados o, sencillamente, para guiar después la labor inspectora- que, no se olvida, no puede*

alcanzar absolutamente a todos los sujetos pasivos, por ser ello materialmente imposible- hacia ciertas y determinadas personas (en el mismo sentido, sentencia de 14 de marzo de 2007 (RJ 2007, 3090) -rec. de cas. 1320/2002)".

Com es fa avinent en el Dictamen CNS 55/2018 (FJ VI), les actuacions d'obtenció d'informació tributària s'han de regir per unes pautes d'objectivitat, com ha posat de manifest la jurisprudència (STS de 13 de novembre de 2018 (STS 1611/2018)).

En referència a les vies d'obtenció d'informació per part de l'Administració tributària, la STS citada destaca el següent (FJ Quart):

*"(...) esas pautas objetivas son diferentes según la clase de información de cuya obtención se trate, lo que traduce en la distinción, jurisprudencialmente establecida con apoyo en lo establecido en los artículos 94 y 95 LGT 2003, de estas dos modalidades: una información por suministro, que opera según las previsiones reglamentariamente establecidas en cuanto a sus formas y plazos; y una información por captación, en la que rige su **motivación singularizada** en orden a expresar las circunstancias y hechos que la justifican, así como su **individualización subjetiva y su concreción objetiva**."*

Així, la transcendència tributària, que ha de concórrer amb caràcter general -i també en el cas que ens ocupa-, per justificar una sol·licitud d'informació amb finalitats tributàries, ha de referir-se a un tribut en concret (impost, taxa o contribució especial).

Resulta il·lustrativa la Resolució de 4 de desembre de 2018, del Tribunal Econòmic-Administratiu Central (TEAC), en relació amb el criteri aplicable als requeriments d'informació d'assegurances mèdiques en procediments inspectors, en concret:

*"La información solicitada ha de tener trascendencia tributaria, estando ligado en los requerimientos de información el requisito de motivación al de trascendencia tributaria. De forma que, cuando la trascendencia tributaria de un requerimiento **no resulta ostensiblemente del expediente** es exigible que en él conste su justificación expresa, para que el requisito legal quede cumplido."*

Com ha quedat dit, la consulta es refereix a un requeriment de l'AEAT que no ha estat aportat juntament amb la consulta, i es desconeix el seu contingut.

En qualsevol cas, atesa la informació disponible, sembla que, més enllà d'una remissió general a l'LGT, el requeriment que l'Administració tributària hauria adreçat a l'Hospital, no faria cap menció al tribut, al fet imposable o a l'obligació tributària que es podria haver generat.

Als efectes de la normativa de protecció de dades, i de poder analitzar si la comunicació de dades requerida podria considerar-se habilitada (art. 6.1.c) i 9.2.g) RGPD, en connexió amb l'LGT), cal determinar si la informació requerida en cada cas té transcendència tributària i si la seva comunicació resultaria proporcional a l'objectiu perseguit (en els termes del citat art. 9.2.g) RGPD).

Atesa la informació disponible, i vistos els criteris jurisprudencials sobre la motivació de la transcendència tributària, difícilment es pot determinar si concorre aquesta transcendència tributària (art. 93.1 LGT), si no es disposa d'informació sobre l'obligació tributària el compliment de la qual justificaria la comunicació de dades, i sobre la relació del pacient afectat amb aquesta obligació.

Per tot l'exposat, des de la perspectiva de la protecció de dades personals, l'Hospital, com a responsable de les dades de la HC del pacient (art. 4.7 RGPD), pot sol·licitar a

l'Administració tributària informació complementària a la del requeriment inicial, en relació amb l'obligació tributària que justificaria el tractament de dades.

V

La **tercera pregunta** formulada es refereix a la possibilitat que l'Hospital demani a l'Administració tributària concreció sobre el motiu i la base legal en la que s'emmarca la petició *"si la informació que ens demana l'AEAT no inclou dades de salut, ni altres categories especials de dades"*.

Atès que no es disposa del requeriment efectuat, no podem descartar que l'Administració tributària hagi sol·licitat a l'Hospital dades personals d'algun pacient, diferents a les dades de categories especials de dades, com ara les dades de salut a què ens hem referit.

En cas que l'Administració tributària requereix a l'Hospital dades de pacients, de les que és responsable, diferents de les dades de salut, cal tenir en compte que el requisit de la "transcendència tributària", en els termes de la normativa i la jurisprudència estudiades, no concorre únicament quan la informació requerida per l'Administració tributària inclou determinades tipologies de dades personals (com ara, els efectes que interessin, dades de salut), sinó en relació amb *"tota classe de dades, informes, antecedents i justificants"* que es puguin sol·licitar en cada cas (art. 93.1 LGT).

Així, en línia amb el que s'ha apuntat respecte la comunicació de dades de salut, des de la perspectiva de la normativa de protecció de dades, l'Hospital, com a responsable, podria demanar a l'Administració tributària informació complementària a un requeriment inicial de dades personals, també en casos en què la informació requerida no constitueixi informació de categories especials de dades.

Finalment, en la **quarta pregunta** formulada, l'Hospital exposa que en cas que no sigui necessari que l'AEAT aporti cap més justificació addicional a la pròpia Llei general tributària a efectes que l'Hospital li cedeixi la informació sol·licitada, *"entenem que la informació que hem d'enviar inclou sols les dates de visita o ingrés, sense dir el motiu o servei al que es va visitar el pacient, o també s'ha d'aportar aquesta informació"*.

Com ha quedat dit, la consulta no s'acompanya de còpia del requeriment d'informació objecte de consulta, de manera que aquesta Autoritat no pot determinar si la informació de salut requerida per l'Administració tributària i referida a un pacient concret, és informació amb "transcendència tributària", en relació amb una obligació tributària concreta que es desconeix.

Amb la informació disponible, aquesta Autoritat no pot determinar quina informació personal del pacient podria tenir transcendència tributària i, per tant, quines dades caldria comunicar a l'Administració tributària, en concret, si caldria incloure o no informació sobre el motiu d'ingrés o el servei en què es va visitar el pacient, entre d'altres.

En qualsevol cas, fem recordatori del principi de minimització, segons el qual les dades personals han de ser adequades, pertinents i limitades a allò necessari en relació amb les finalitats del tractament (art. 5.1.c) RGPD), i que resulta d'aplicació necessària en qualsevol tractament de dades i, als efectes que interessin, en la comunicació de dades personals de salut, per la qual cosa, i llevat que es justifiqui la necessitat d'incloure el motiu de la visita o l'ingrés en el cas concret que s'analitza, en principi no es pot considerar justificat lliurar aquesta informació.

D'acord amb les consideracions fetes en aquest dictamen en relació amb la consulta plantejada, es fan les següents,

Conclusions

Pregunta 1: Les dades a què es refereix la consulta (dates de visites mèdiques, consultes, citacions o proves mèdiques realitzades i períodes d'hospitalització), són dades de salut del pacient afectat (art. 4.15 RGPD) i la seva comunicació, tot i que no s'especifiqui la malaltia o el motiu de la visita o citació, es troba sotmesa al règim de l'article 9 de l'RGPD.

Preguntes 2 i 3: L'Hospital, com a responsable de les dades de la HC del pacient (art. 4.7 RGPD), pot sol·licitar a l'Administració tributària informació complementària al requeriment inicial sobre l'obligació tributària que justificaria el tractament de dades. Igualment, en el cas que les dades requerides no siguin dades de categories especials.

Pregunta 4: Atesa la informació disponible, aquesta Autoritat no pot determinar quina informació personal del pacient podria tenir transcendència tributària i, per tant, quines dades caldria comunicar a l'Administració tributària.

Barcelona, 20 de setembre de 2019